

Sygn. akt II PK 275/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gersdorf

w sprawie z powództwa J. D.
przeciwko Państwowej Inspekcji Pracy - Okręgowemu Inspektoratowi Pracy w O.
z udziałem interwenienta ubocznego W. B.
o nakazanie złożenia oświadczenia i zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt III APa (...),

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka J. D. zaskarżyła skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 maja 2013 r., III APa (...) wydany w sprawie, której przedmiotem była ochrona dóbr osobistych, w tym roszczenie o zadośćuczynienie. Sąd drugiej instancji nakazał pracodawcy zamieszczenie w miesięczniku „A.” stosownego oświadczenia o nieco zmienionej treści niż oświadczenie opisane w wyroku sądu pierwszej instancji oraz zasądził na rzecz powódki kwotę 5 tys. zł. tytułem zadośćuczynienia.

Skarżąca oceniała, iż wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) narusza przepisy procesowe (art. 217 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. i art. 382 k.p.c.) i naruszenie prawa materialnego (art. 11¹ k.p., art. 23 i 24 k.c. w związku z art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji i w związku z art. 6 ust. 1 Konwencji o

ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r.; art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c.).

Uzasadniając celowość przyjęcia skargi do rozpoznania skarżący wskazała na istniejące zagadnienie prawne, nie powołując jednak art. 398⁹ § 1 pkt. 1 k.p.c., i zadał pytanie, czy osoba reprezentująca pracodawcę jest uprawniona do wypowiadania się w mediach przed zakończeniem procesu karnego, przedstawiając pokrzywdzonego w sposób ocenny i wartościujący?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Brakuje jakichkolwiek powodów dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarga kasacyjna w niewystarczający sposób uzasadnia celowość ponownego rozważania przez Sąd Najwyższy zapadłych w sprawie orzeczeń.

Trzeba przypomnieć, iż zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W rozpoznawanej sprawie żadna z tych okoliczności nie została udowodniona i nie zachodzi. Wyrok odpowiada prawu. Skarga zmierza do ustalania okoliczności faktycznych na nowo, co przed Sądem Najwyższym jest wyłączone z uwagi na art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Trzeba wskazać, iż wskazane w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że m.in. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nadzwyczajny charakter skargi wynika m.in. z tego, że warunkiem jej rozpoznania jest uprzednie jej przyjęcie. Dlatego czyniąc zadość formalnym wymaganiom stawianym skardze kasacyjnej, określonym w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., skarżący powinien przedstawić odpowiednie argumenty prawne, uzasadniające występowanie ściśle określonej w

ustawie przesłanki, która uzasadnia przyjęcie skargi do rozpoznania. *Ad casum* chodzi przede wszystkim o wskazanie zagadnienia prawnego, które jest ważne dla interpretacji prawa nie tylko w jednostkowym przypadku rozstrzyganym w danej sprawie, ale także abstrakcyjnie. Zawsze jednak chodzi o zagadnienie powiązane ze sprawą. W sprawie nie istniały wartościujące wypowiedzi osoby reprezentującej pracodawcę w N., stąd pytanie prawne postawione Sądowi Najwyższemu do rozpoznania pozbawione jest jakiegokolwiek znaczenia *ad casum*. Jest oderwane od meritum sprawy. Przedstawiając skargę do rozpoznania w gruncie rzeczy powódka zmierza do ponownej weryfikacji stanu faktycznego sporu i dokonania nowych ustaleń, co na tym stadium postępowania nie jest możliwe.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji zgodnie z art. 398⁹ § 1 i § 2 k.p.c.